

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015. 17' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αλεξάνδρου, Ιωάννου, Παύλου Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως.
Έτος 8^ον Τεύχος 352

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ

Ενώ ο Χριστός βρίσκεται λίγες μέρες πριν το πάθος του και το ιερατικό και θεολογικό κατεστημένο της εποχής πολλαπλασιάζει τις προσπάθειες του για να τον εξοντώσει, διδάσκει μεταξύ άλλων σχετικών παραβολών την παραβολή των κακών γεωργών. Είναι η παραβολή στην οποία φαίνεται η διαρκής πρόνοια και το ενδιαφέρον του Θεού, μέσω του περιούσιου λαού του, να σώσει ολόκληρο τον κόσμο. Η παραβολή αυτή αφενός είναι ένας ύμνος στην

πρόνοια του Θεού, αφετέρου είναι ένα κατηγορητήριο στη αχαριστία και την αγνωμοσύνη που επέδειξαν τότε οι Ιουδαίοι και που συνεχίζουν δυστυχώς να επιδεικνύουν όλοι οι άνθρωποι όλων των εποχών και μάλιστα οι χριστιανοί.

Κάποιος οικοδεσπότης φύτευσε αμπελώνα και τοποθέτησε γύρω από αυτόν φράκτη. Δημιούργησε δε εντός του αμπελώνα ένα πατητήρι και έναν πύργο. Δηλαδή τον εξόπλισε με όλα τα χρειώδη. Και μετά τον εμπιστεύτηκε σε γεωργούς. Αυτός δε αναχώρησε σε άλλη χώρα. Όταν πλησίασε ο καιρός της συγκομιδής απέστειλε τους δούλους του για να πάρουν τους καρπούς. Οι γεωργοί μόλις τους είδαν τους έδειραν, τους λιθοβόλησαν και στο τέλος τους σκότωσαν. Ο οικοδεσπότης ξανάστειλε άλλες αντιπροσωπείες και όμως και σ' αυτές φερθήκανε όμοια. Τότε εκείνος σκέφθηκε ας στείλω τον υιό μου· ίσως αυτόν να τον σεβαστούν. Οι κακοί γεωργοί όμως όχι μόνο δεν σεβάστηκαν τον υιό, αλλά είπαν αυτός είναι ο κληρονόμος ας τον σκοτώσουμε να ησυχάσουμε από τις ενοχλήσεις του αφεντικού και να καταστούμε εμείς οι κληρονόμοι του αμπελώνα.

Μετά την ανίερη και πρόστυχη αυτή συμπεριφορά των κακών γεωργών ρώτησε ο Χριστός· «τι θα πρέπει να κάνει ο οικοδεσπότης»; Και οι Ιουδαίοι απάντησαν ότι θα τους τιμωρήσει με το χειρότερο τρόπο και θα δώσει τον αμπελώνα σε άλλους γεωργούς, πιο συνετούς και ευγνώμονες.

Θαυμάζει κανείς την αγάπη του Θεού και την μακροθυμία την άφατη. Κάνει όσα έπρεπε να κάνουν οι γεωργοί και τους αφήνει το ελάχιστο να δρέψουν τους καρπούς και να του δώσουν τη συγκομιδή. Μόλις γίνανε έθνος τους ελευθερώνει από τους Αιγυπτίους, τους χαρίζει τον νόμο, τους προσφέρει πατρίδα, τους κτίζει ναό και θυσιαστήριο και περιμένει την υπακοή, την αφοσίωση και την αγάπη τους. Δεν νευριάζει με την αγνωμοσύνη και την άθλια συμπεριφορά τους, δεν τους τιμωρεί αμέσως. Διαχρονικά στέλνει τους

δούλους του τους προφήτες, για να εποπτεύουν τους γεωργούς και να τους υπενθυμίζουν τις υποχρεώσεις τους απέναντι στον οικοδεσπότη. Στο τέλος στέλνει τον υιό του. Και μετά τον θάνατο του υιού θα στείλει τους αποστόλους του «εις τόπον και τύπον του» να διαφεντεύουν τα της Εκκλησίας και να εποπτεύουν τους Ιουδαίους και τους Εθνικούς που πίστεψαν σ' αυτόν.

Φαίνεται στην παραβολή ότι ένας είναι ο Θεός Παλαιάς και Καινής Διαθήκης. Ότι οι Ιουδαίοι δεν θα πετύχουν να ιδιοποιηθούν τον αμπελώνα του με το να φονεύσουν τον υιό του, αντίθετα θα χάσουν τη θέση τους, που θα την καταλάβουν οι εθνικοί. Έδειξαν τόση κακία και απιστία που και η τυχόν τυπική και επιφανειακή τους ευσέβεια θα υποσκελιστεί από τις πόρνες και τους τελώνες, οι οποίοι από κατακάθια και περιτρίμματα της κοινωνίας θα γίνουν οι οδηγοί για να φθάσει κανείς στην βασιλεία του Θεού (Ματθ. 21,31).

«Εντραπήσονται τον υιόν μου». Ίσως να ντραπούν τον υιό μου. Δεν σημαίνει άγνοια αυτό. Απλώς θέλει να δείξει ότι ήταν ελεύθεροι να φανούν ευγνώμονες ή αγνώμονες. Η προφητεία του Ιησού δεν τους καταναγκάζει να δείξουν κάποια υποχρεωτική συμπεριφορά. Αντίθετα τους κεντά τη συνείδηση για να μετανοήσουν. Κι αυτοί αντί να το κάνουν αγωνίζονται να υπερβούν τα προηγούμενα εγκλήματά τους. «Τα χέρια σας είναι γεμάτα από αίμα» τους κατηγορεί ο Ησαΐας (1,13) και ο Μιχαΐας (3,10) τους αποκαλύπτει ότι «κτίζουν την Σιών με αίματα». Πως μπορούν να προοδεύσουν και να λατρεύσουν τον Θεό σωστά, όταν όχι μόνο δεν αγαπούν τον πλησίον τους σαν τον εαυτό τους αλλά αντίθετα και τον φονεύουν.

Το πόσο κακούργοι ήταν και το πόσο επιφανειακά και τυπικά σεβόταν το Θεό το δείχνει η περίπτωση του Ηρώδη Αντίπα και του τιμίου Προδρόμου. Όχι μόνο δεν τιμώρησαν τον Ηρώδη με λιθοβολισμό για την παρά φύση σχέση του, όπως όριζε ο νόμος, όχι μόνο δεν τον ήλεγξαν για τον άθεσμο γάμο του, αλλά τον άφησαν να σφάζει τον μέγιστο των προφητών, χωρίς να διαμαρτυρηθούν καθόλου. Αυτοί οι οποίοι ψάχνανε με μεγενθυτικό φακό να κριτικάρουν το Χριστό για κάθε ενέργειά του. Όταν δεν διαμαρτύρεσαι για κάτι κακό ή όταν το κριτικάρεις σχολαστικά και με κακία και πικρόχολη διάθεση θα το κάνεις και συ ο ίδιος μαρτυρεί η πείρα της ζωής και η ιστορία.

«Δεύτε αποκτείνωμεν αυτόν και κατάσχωμεν την κληρονομίαν αυτού». Η κακία και η αγνωμοσύνη στο έπακρο όριό της. Αντί να τον παρακαλέσουν να τους δώσει καιρό για να δώσουν μετάνοια και ανάνηψη για όσα δεν έκαναν ή για όσα κακώς έκαναν, αυτοί σκέφτονται και προγραμματίζουν να τον φονεύσουν για να απαλλαγούν από τους συνεχείς ελέγχους του.

«Και λαβόντες αυτόν... απέκτειναν». Δεν έμειναν μόνο στον σχεδιασμό και στην κακή επιθυμία, αλλά προχώρησαν και στην εκτέλεση του αισχρού και κακούργου σχεδίου τους. Οι λεπτομέρειες της σταυρώσεως είναι ανατριχιαστικές. Τον σταυρώσανε με μίσος, με κακία, με εμπάθεια, με σαδισμό, με ειρωνεία και εμπαιγμό. Προτίμησαν να αθώσουν έναν ληστή και φονιά, τον Βαραββά, και να φονεύσουν τον ευεργέτη τους και Θεό τους.

«Όταν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις»; Στο ερώτημα αυτό ο Ματθαίος λέγει ότι οι ίδιοι δώσανε την

απάντηση «κακούς κακώς απολέσει αυτούς· και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλους γεωργούς, οίτινες αποδώσουσιν αυτώ τους καρπούς εν τοις καιροίς αυτών». Ο Λουκάς όμως λέγει ότι ο Κύριος το είπε αυτό που έπρεπε να πάθουν και κείνοι απάντησαν «μη γένοιτο» (Λκ. 20,16). Αυτό δεν αποτελεί αντίφαση, γιατί και τα δυο συνέβησαν· και οι ίδιοι σκέφθησαν την απόφαση που πρέπει να λάβει ο οικοδεσπότης, όπως ο Δαβίδ έκρινε σωστά όταν άκουσε την παραβολή του Νάθαν γι' αυτόν, αλλά και όταν κατάλαβαν την σημασία της παραβολής είπαν το «μοι γένοιτο».

«Ουδέποτε ανέγνωτε εν ταις Γραφαίς· ότι τον λίθον που απέρριψαν ως ακατάλληλο οι οικοδόμοι, αυτός έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος που στηρίζει το θεμέλιο; Κι αυτή η προφητεία έγινε από τον Κύριο και είναι πράγματι θαυμαστή, γιατί πραγματοποιείται με τόση ακρίβεια μπροστά στα μάτια μας». Συνεπώς δεν είναι μόνο το δίκιο αλλά και το σχέδιο του Θεού που επιτάσσει να γίνει αυτό. Να αποβληθούν οι Ιουδαίοι και να εισέλθουν τα έθνη στην αυλή του Κυρίου. Αυτό φάνηκε και με την ιστορία της Χαναanaίας και του εκατοντάρχου και με το ότι ο Χριστός ίππευσε την ακάθαρτη όνο και εισήλθε σαν βασιλιάς στα Ιεροσόλυμα και με άλλες πολλές ιστορίες και παραβολές.

Ο Λουκάς (20, 18-19) προσθέτει και το εξής τμήμα της προφητείας· «ο καθένας που θα προσκόψει πάνω στον λίθον αυτόν θα κατακομματιαστεί· και σε κείνον που θα πέσει ο λίθος αυτός θα τον συνθλίψει και θα τον σκορπίσει σαν σκόνη». Δύο τιμωρίες προλέγει εδώ· α') ότι θα σκανδαλιστούν με τον Χριστό και θα φύγουν από την αυλή του και θα τους αντικαταστήσουν τα έθνη και όσοι συμπατριώτες τους πιστεύουν και β') ότι με την άλωση της Ιερουσαλήμ το 70 μ. Χ. από τους Ρωμαίους τα πάντα θα καταστραφούν στα Ιεροσόλυμα κι αυτοί θα σφαγούν ανηλεώς.

Πολλές προφητείες στην Παλαιά Διαθήκη προλέγουν αυτά που αποκαλύπτει η παραβολή των κακών γεωργών και οι απόστολοι στις Πράξεις θα το υπενθυμίζουν συνέχεια στους Ιουδαίους, ώστε όσοι από αυτούς υπήρξαν καλοπροαίρετοι και εξ αγνοίας πράξανε όσα πράξανε να μετανοήσουν και να σωθούν. Ας προσέξουμε εμείς οι επιγενόμενοι χριστιανοί· διότι η ιστορία επαναλαμβάνεται...

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ, ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Άγιος Αλέξανδρος Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης

Ήταν, όπως λένε, «άποστολικοίς χαρίσμασι λαμπρυνόμενος». Σαν πρεσβύτερος ακόμα, διακρινόταν για τη μεγάλη του ευσέβεια, την αρετή και την αγαθότητα του. Στην Α' Οικουμενική σύνοδο, που έγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας, ο τότε Πατριάρχης τον εξέλεξε αντιπρόσωπο του. Και όταν στη Σύνοδο αυτή καταδικάστηκε ο Άρειος, ο Αλέξανδρος, αν και γέροντας 70 χρονών, δέχθηκε να περιοδεύσει στη Θράκη, Μακεδονία, Θεσσαλία και στην υπόλοιπη Ελλάδα, για να διδάξει και να γνωστοποιήσει τα ορθά

δόγματα των αποφάσεων της Συνόδου της Νικαίας. Αλλά ενώ βρισκόταν στην περιοδεία αυτή, ο πατριάρχης Μητροφάνης απεβίωσε. Όρισε όμως διάδοχο του τον Αλέξανδρο, διότι, παρά το γήρας του, είχε τα κατάλληλα εφόδια για τη διακυβέρνηση της αρχιεπισκοπής της πρωτεύουσας. Πράγματι, σαν Πατριάρχης ο Αλέξανδρος ανταποκρίθηκε σωστά στις δύσκολες περιστάσεις των καιρών. Τότε ο Άρειος είχε εξαπατήσει το βασιλιά Κωνσταντίνο ότι δήθεν πιστεύει ορθά. Και ο βασιλιάς διέταξε τον Αλέξανδρο να αφήσει τον Άρειο να μετέχει της Θείας Κοινωνίας. Ο Αλέξανδρος, λυπημένος, προσευχήθηκε στο Θεό και ζήτησε τη βοήθεια Του. Η δέηση του Ιεράρχη εισακούσθηκε. Και το πρωί που ο Άρειος με πομπή θα πήγαινε στην εκκλησία, βρέθηκε το σώμα του σχισμένο και σκωληκόβρωτο! Ο Άγιος Αλέξανδρος απεβίωσε ειρηνικά το 337 μ.Χ.

Άγιος Ιωάννης Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης

Πρόκειται μάλλον για τον Ιωάννη τον ονομαζόμενο Ξιφιλίνο, που διαδέχτηκε τον Πατριάρχη Κωνσταντίνο τον Γ'. Γεννήθηκε το 1006 μ.Χ. στην Τραπεζούντα και διακρίθηκε για τη μεγάλη του παιδεία και τα μεγάλα πολιτικά αξιώματα που είχε καταλάβει. Κατόπιν όμως αποσύρθηκε σε κάποια μονή της Βιθυνίας, όπου μόνασε 10 χρόνια. Από κει προσκλήθηκε για να καταλάβει τον πατριαρχικό θρόνο. Χειροτονήθηκε ιερέας, και μετά μια εβδομάδα - την 1η Ιανουαρίου 1064 μ.Χ. - επίσκοπος. Ο Ιωάννης λειτουργούσε και κήρυττε κάθε μέρα στους ναούς της πρωτεύουσας, επισκεύασε τις εικόνες της Αγίας Σοφίας, και μοίραζε δωρεάν ψωμί και σιτάρι στους φτωχούς. Πέθανε το 1075 μ.Χ., και να πως τον περιγράφει ένας από τους συγχρόνους του: «άνεφάνη άνήρ πρώτον μὲν καθαρώτατος καὶ ἀγνότατος καὶ πρὸ παντὸς ρύπου σωματικοῦ καθάπαξ ἀπεχόμενος. Ἐπειτα δὲ τὰ εἰς καταφρόνησιν χρημάτων καὶ ἀκτημοσύνην τελείαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς πένητας φιλανθρωπίαν καὶ μετάδοσιν κατ' οὐδὲν ἐλάττων τοῦ περιβόητου ἐκείνου Ἐλεήμονος, καὶ ταῖς ἄλλοις δὲ ἀρεταῖς πάσαις συλλήβδην εἰπεῖν ἀφθόνως κοσμούμενος, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ πολὺς, καὶ παιδεύσεως πάσης μετείληχῶς καὶ νομομαθεὶς ἐξαίρετος».

Άγιος Παῦλος ο νέος, Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης

Για τον Πατριάρχη Παῦλο δεν έχουμε σαφείς και συγκεκριμένες πληροφορίες. Μερικοί νομίζουν ότι πρόκειται για τον Παῦλο τον Γ'. Αυτός πατριάρχευσε το 687 - 693 μ.Χ. Προήδρευσε της Πανθέκτης λεγομένης Συνόδου. Άλλοι νομίζουν, ότι πρόκειται για τον Πατριάρχη Παῦλο τον Δ'. Αυτός καταγόταν από την Κύπρο και έλαμψε, κατά τον Θεοφάνη, στα λόγια και στα έργα. Ανέβηκε στον θρόνο το 780 μ.Χ. παραιτήθηκε δε στα τέλη Αυγούστου του 784 μ.Χ. και αποσύρθηκε στη Μονή Φλώρου, όπου έζησε σαν απλός μοναχός μόνο δύο ή τρεις μήνες από την παραίτησή του. Ανήκε στους ζηλωτές της Ορθοδοξίας και διακρίθηκε για της ελεημοσύνης του. (Προ του 12ου αιώνα μ.Χ., η μνήμη του εορταζόταν στις 2 Σεπτεμβρίου).